„Нека нико од вас не каже: ‘Аллаху, опрости ми ако хоћеш, смилуј ми се ако хоћеш, опскрби ме ако хоћеш.’ Нека буде одлучан у својој молби, јер Аллах чини оно што хоће, и нема никога ко Га може присилити.“

Ебу Хурејра, радијаллаху анху, преноси да је Аллахов Посланик, алејхисселам, рекао: „Нека нико од вас не каже: ‘Аллаху, опрости ми ако хоћеш, смилуј ми се ако хоћеш, опскрби ме ако хоћеш.’ Нека буде одлучан у својој молби, јер Аллах чини оно што хоће, и нема никога ко Га може присилити.“ А у верзији коју бележи Муслим стоји: „Нека буде одлучан у својој молби уз јаку жељу, јер Аллаху ништа није тешко.“

[متفق عليه] [صحيح]

Посланик, алејхисселам, је забранио да се молба условљава било чим, чак и Аллаховом вољом, јер је то нешто што је већ сигурно и јасно – да само Аллах, Узвишени, опрашта по Својој вољи. Нема потребе условљавати опрост вољом Аллаха, јер је воља предуслов само код оних који могу нешто учинити под принудом или другим околностима које не важе за Аллаха, Узвишеног. Посланик, алејхисселам, је објаснио у завршетку хадиса да Аллах не поступа под присилом. Ништа што Аллах даје није Њему тешко, нити је нешто превелико за Њега да би се морало рећи „ако хоћеш“. Условљавање молбе Аллаховом вољом може указивати на неку врсту незаинтересованости за Његов опрост. Када неко каже: „Ако хоћеш, дај ми то“, то се користи само када некоме није толико потребно оно што тражи или када се обраћа ономе ко можда није у могућности да то пружи. Али, када се човек обраћа Свемоћном и када је у великој потреби за Његовом милошћу, он мора бити одлучан у својој молби, тражити са понизношћу и јаком жељом, и прибећи Аллаху, јер је Он онај који је апсолутно неовисан и моћан.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/5978